

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה

אוסף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: תמרה	שם משפחה: סלבוצקי
------------------	----------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: סלבוצקי		בלועזית Sibotzki	
שם פרטי איתו נולדתי: תמרה		בלועזית Tamara	
שנת לידה: 1936	מין: נקבה	ארץ לידה: אוקראינה	
עיר לידה: קייב		בלועזית Kiev	
שם פרטי ושם משפחה של האב: פבל נאומביץ' סלבוצקי		שם פרטי ושם נעורים של האם: קלרה לזר מוגרמן	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: קייב, אוקראינה		בלועזית Kiev	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) אוזבקיסטן			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי		שנת עליה: 2000	
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה	

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

נא לכתוב בגוף ראשון

שמי תמרה ונולדתי בשנת 1936 בקייב, אוקראינה וגדלתי בכפר קרסניינקי. אבי פבל סלבוזקי היה מנהל בית ספר, אבי ופגש את אימי קלרה מוגרמן בתנועת הנוער הקומוניסטית, היה להם רומן נעורים והם התחתנו. אבא של אימא סבא לזר מוגרמן לחם במלחמת העולם הראשונה, היה חבר במפלגה קומוניסטית עוד מהתקופה הזו ומונה להיות ראש המועצה של הכפר. אימא עבדה בבנק בכפר, הייתה לי אחות קטנה בשם לינה, ובבית ההורים והסביר דיברו ביניהם יידיש. השפה שהייתה מדוברת בתוך המשפחה הייתה רוסית ואוקראינית. הייתי קטנה מידי בשביל להבין שאני יהודיה אבל ראיתי בבית את המסורות של העם היהודי שסבתא שמרה עליהם, אימא שלי נפטרה כשהייתי מאוד קטנה ואבי נישא בשנית. אני זוכרת בבירור את סבא וסבתא מספרים לי אגדה על תרנגולות בכל פעם שהכינו לי חביתה, או את סיפור שמשון מהתנ"ך.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

בזכות אבי שהיה חבר במפלגה הקומוניסטית הייתה למשפחתי אפשרות לעזוב את אזור החזית ולעבור למזרח, אני זוכרת איך בפתאומיות העירו אותי משנתי לילה אחד והתחילו להלביש אותי מהר בבגדים חמים ויפים, אני לא זוכרת איך אבל הגעתי לרכבת עם אימי החורגת ואחותי וכשהיא עצרה התחלנו לרוץ, אני זוכרת המון אנשים רצים, ממהרים לאן שהוא, אנשים נופלים, אש מאחורינו ורק אותי נורא עניין לראות מה קורה מאחורה, בהפגזה. ביציאה מהרכבת מרוב המהומה והבלגן כמעט נשכחתי מאחור. הזיכרון הבא שלי הוא מאוזבקיסטן, אך אני לא יודעת את שמו של המקום בו גרנו. כל יום היינו מחכים לדואר, במכתב הראשון שקיבלנו התבשרנו שסבא נפטר במקום אליו הוא פונה כי היה הוא קומוניסט וסבתא שסירבה להתפנות איתו נשרפה בתוך ביתה ביום שהכפר נכבש ע"י הנאצים, באותו המכתב גילינו גם שאבא גויס לחיל הפרשים. באחד מן הימים, לפתע אבא הופיע אצלנו, הוא הגיע להחלים לאחר שנפצע בפציעת רכיבה, כאשר הוא הגיע הייתה התרגשות גדולה, אני זוכרת שרצתי לשדה לקרוא לאימי החורגת ושתינו רצנו להעניק לאבא חיבוק, לאחר שהחלים אבא חזר לחזית. באוזבקיסטן אני ואימי עבדנו בקטיף כותנה וגידלנו תולעי משי לטובת הצבא, מאוד פחדנו מגנבים, במיוחד "מחברות החתול השחור" שנחשבו לגנבים כי גדולים באותו אזור. המכתב השני שקיבלנו... היה מכתב עם בשורות מרות שבו נאמר שאבא נהרג בחזית.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ (השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

חזרנו לאוקראינה, לאחר שחרורה, בחורף 1944. מתחנת הרכבת הושיבו אותנו בעגלה ועטפו אותנו טוב שלא יהיה לנו קר, לקחו אותנו לשוק, לאותו המקום שהגענו משם. כשחזרנו לבית שלנו גילינו שסבתא וסבא החורגים שלי, קברו בחצר כתבים של לנין שהיו שייכים לאבא שלי ובתום המלחמה הוציאו אותם. ביום הניצחון שהודיעו לכולם על סיום המלחמה, כולם שמחו וצהלו ואימי החורגת התייפחה מבכי על מות אבי וקרעה את בגדיה לאות אבל. אחרי המלחמה סיימתי בית ספר והלכתי ללמוד לתואר אקדמי באוניברסיטה, למדתי לימודי הוראה והייתי מורה לשפה האוקראינית ולרוסית.

נא ספרי/ על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

בשנת 2000 עליתי ארצה באונייה עם ביתי וכיום אני פנסיונרית, אני מתנדבת בצה"ל ומתרגמת שירה רוסית לאוקראינית.

מראינת: אביטל סליצקי

חיפה, אפריל 2013